

bedømmes paa dens Baggrund og i dens Sammenhæng, og Handlinger, der ikke i Gerningens Situation af den almindelige Retsbevidsthed ansaas for forkastelige, burde ikke gøres strafbare. Paa den anden Side udtalte Hoff (D. S.), at Fler-tallet inden for Modstandsbevægelsen rimeligvis vilde ønske Bestemmelsen i § 1, Stk. 2, slettet; han ansaa det for beret-tiget at opretholde denne Bestemmelse, men det maatte samtidig indrømmes, at den indeholdt en Erkendelse af, at det danske Folk som Helhed og dets Rigsdag og Administra-tion først vaagnede op til Erkendelse af Nødvendigheden af at tage Kampen op ved de Begivenheder, der fandt Sted omkring den 29. August 1943. Vagn Bro (V.) havde den Opfattelse, at Bestemmelsen i § 1, Stk. 2, i al Almindelighed burde have været taget i Betragtning i hele Lovforslaget i højere Grad, end sket var.

3. *Livsstraffens* (eller *Dødsstraffens*) *Genindførelse i Borgerlig Straffelov*. Straffeloven af 1866 indeholdt Bestemmelser, der foreskrev Dødsstraf som eneste Straf for visse grove Forbrydelser, og i Henhold til Loven blev der afsagt mellem 60 og 70 Dødsdomme, men kun 4 kom til Udførelse, den sidste 1892*). Borgerlig Straffelov af 1930 kender ikke Dødsstraf, men denne har stadig Hjemmel i den *militære* Straffelov. Naar Justitsministeren nu foreslog Dødsstraf genindført i Straffelovstillægget, var Grunden, som foran omtalt, at den almindelige Retsbevidsthed utvivlsomt ikke vilde finde anden Reaktion passende over for nogle af de i Besættelsestiden skete Forbrydelser. Dødsstraffen er dog i intet Tilfælde foreskrevet som eneste Straf, men der er givet Valg mellem denne Straf og Fængselsstraf (se § 8, Stk. 2, § 10 og § 12). — *Ordførerne* for Rigsdagspartierne gav alle med Undtagelse af Oluf Pedersen Tilslutning til Dødsstraffens Genindførelse i den foreliggende Situation og som midlertidig Foranstaltning. Men medens Ordførerne for Socialdemokratiet, Det radikale Venstre og Danmarks kommunistiske Parti tog Afstand fra Tan-ken om Dødsstraf som *normalt* Led i Straffelovgivning, mente Ordføreren for de Konservative i Folketinget (*Henning Hasle*), at Straffen for grove Arter af Forræderi ogsaa i den normale borgerlige Straffelov burde være Dødsstraf — Staten burde ikke helt give Afkald paa denne Straf som en *ultima ratio* —, og Venstres Ordførere (*Vagn Bro* og *Rytter*) erkendte, at det havde været heldigt, om man i 1930 havde ladet denne Straf blive staaende. — *Oluf Pedersen* begrundede sin Modstand mod Dødsstraffen (se herom nærmere under § 3) med, at han ikke fandt denne Straf berettiget uden for Nødvæge-

*) Opgivelser af Justitsministeren efter Hukommelsen F. Sp. 212.